

Efter lovens § 2, stk. 1, kan der i de forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, fastsættes straf af *bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne*. Den mulighed for idømmelse af hæfte eller fængsel, som indeholdtes i loven af 9. juni 1948, og som særligt tog sigte på overtrædelse af bestemmelserne om kontrol med bygning og køb af fiskerfartøjer til fiskeri i konventionsområdet, er derimod ikke opretholdt, idet de reguleringsforanstaltninger med hensyn til fiskerflådens størrelse, som Danmark på daværende tidspunkt havde erklæret sig villig til at iværksætte som sit yderligere bidrag til forhindring af overfiskning i Nordsøen, ikke blev aktuelle, idet en regulering af fiskeriet ad denne vej ret hurtigt blev opgivet af medlemslandene som værende af mindre værdi i forhold til de med foranstaltningernes gennemførelse forbundne ulemper.

Halvdelen af de bøder, som idømmes for overtrædelse af de efter loven udfærdigede bestemmelser, tilfalder efter § 2, stk. 2, som hidtil statskassen. For så vidt angår den halvdel, der hidtil efter fiskeriministeriets nærmere bestemmelse er blevet anvendt til vanskeligt stillede fiskere og deres efterladte, sker ej heller nogen principiel ændring, idet det alene bestemmes, at de nærmere forskrifter herom optages i den kongelige anordning, som udstedes i henhold til § 1. Herved opnås, at man ved — bortset fra Færøerne og Grønland — i anordningen at foreskrive samme fordeling som i saltvandsfiskeriloven fastsat, nemlig med $\frac{2}{3}$ til Dansk Fiskeriforenings hjælpefond og $\frac{1}{3}$ til Vestjydsk Fiskeriforenings hjælpefond, opnår en mere hensigtsmæssig ordning, idet overtrædelser af konventionsbestemmelserne har vist sig ofte samtidig at indebære en overtrædelse af saltvandsfiskerilovens bestemmelser. En ret omstændelig fordeling af denne halvdel af bøderne efter dobbelte regler vil således kunne undgås.

Iflg. § 3, stk. 1, bestemmes tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ved kongelig anordning, idet herved bemærkes, at konventionen efter dennes art. 15 træder i kraft, når alle signatarmagter har deponeret deres ratifikationsdokumenter. Konventionens art. 15, stk. 2, giver dog mulighed for et tidligere ikrafttrædelsestidspunkt, når mindst syv lande har